

Bozók Ferenc

Örvény

Gyöngyházhabos ostor a fodra, barokkos
gyöngyház temető koszorúja az örvény,
s vonszol lefelé a spirál, le a mélybe.
Ott lenn iszapos hadi gálya, dereglye,
és zöld, moszatos, kusza nyálka-világ vár,
s perzsát meg SS-katonát sodor össze.
Ősrégi meg új hever egybemosódva,
mert Isten előtt ezer év ugyanannyi,
mint most ez a pillanat itt, eme jachton.
Húz, vonszol a régi spirál, az idő,
és húzza a mélybe vivő feszes örvény
dúlt életemet lefelé, feledésbe.

Budapesti vihar

Csillan az éjben a Krisztinaváros,
mert vaku villan, elektromos áram.
Szél jön utána, feszülve falaknak.
Ökle Zeusz. Kalapácskeze önkény.

Rácsavarodva terekre, a házra,
tépve, cibálva kikezdi az Emkét,
s nézd: barikádot emelhet az éjjel.
Zúg a Tabán. Zaja mágnese örvény.

Monoton

Ősz húrja zeng,
szivem kileng
a Nyárból,

hol ér az ősz,
hol ér a tél?
Akárhol.

Mi lesz velem,
mi lesz veled
ha fázunk?

Mi szünteti,
ki oldja fel
magányunk?

Boldogh Dezső

Pont úgy kellene

...És fásszárú gyomok is nőttek azóta a kertben
mint leigázatlan pici távoli táj a gyerekkor
elvermelve rohadnak gombfoci-készleteid már
megcselekedted amit kijelölt vala szömyeteged
létharcok közepett sorozatgyártott felnőttként
itt ülsz ostoba könyv-nehezekekkel kosaradban
várod a felszállást és érzed a zöld erejét mert
érzed vendég voltál persze dehát ki nem az itt
jó nők és manökenszerű-srácok mint ahogy élnek
túlzott döbbenetek nélkül kecsesen szabadon
pont úgy kellene gondolod és poharad beletartod
hulló fényét „még vörösebb borra színezőbb mód”
megvadító lobogásaiba az alkonyi napnak
félrebeszéled az isteni nyelvet sark-kutató már
úgyse leszel se miniszter könyv-nehezekeiden por
már hatodik poharad... és egy fakanállal a szellem...
(márminthogy húzó híján így kell bökögetned
mert többé nem szállhatsz lég-kosarába hajódnak
hogyha vörös szél nem támad és isteni nyálka
szárad a fűre majd hajnalra hogyha felébredsz)
mint a dugóhúzó az időnk is persze spirális
mint leigázatlan táj gyom veri bútoraid fel
már hatodik poharaddal szűröd az alkonyi csendet
át temagadba és fakanállal új üveget nyitsz
és kissé ideges vagy (kosztümös angyalokat látsz
közben a tévén mondják súlyos esők közelednek
szólal a bankár is – belekóstol jó szivarába –
„sajnos eltehetetlenkedték már a jövődőt
hasznunk rajtuk lassú kamattal nő” – vigyorog –)
mint az időnk a dugóhúzó is persze spirális
hónapok óta nincs nyoma sem s pepecselsz a lakásban
egy fakanállal hónapok óta...

Túlzottan szentimentális költemény

Mint kavicsok az elvtárs-temető kőlapjain,
egy szétgurult század tekintetemben.
Dérütött ember – talán az apám – jön elő, kortyolva nézzük
a stadion üres fogazatát, kígyótartó emberét.
Millió éves cseppkő-könnyű sátrunk megrepedt.
Kulcsaikat csörgető járókelők figyelik a napot ahogy lezuhan,
halott hintavasak mocorognak a téren még,
mint koponyámban a néma állatok.
Egy kiürült város rommálott szívében éltem, látom,
szánalmas öreg rock-zenészek homlokára karcol egy angyal jeleket,
pusztába kiált és felfordul a barátom, tombol a hold,
szentképek véreznek el, villamos fékez a temető előtt.
Könyörögni kellene az ismeretlen istenekhez,
könyörögni a halottaknak, szemhéjuk mögül látni a századokat,
mint az apám. Szeretnék kegyetlen lenni, szeretnék
dacolni a szelekkel mint egy tiszafa, fáradtan az örök öleléstől.
Világszabad útlelél rohad zsebemben,
bérházak szívverését hallgatom, álmodó időgép, gondolattalan.

Korpa Tamás

Koppenhága, 1900, a festő terpeszbe áll

(ultrahangfelvételek)

a napernyőt a téglavörös bérházak közti térre
egy koktél kellős közepébe tűzi, hirtelen körülnéz, a festő,
elmosolyodik, biccent, innen minden szeme vakablaknak tűnik,
a fekete-fehér nyugágy csíkos rabruhaként tapad rá.
egyik képén volt pont ilyen: Csendélet. Párduc és ember.
a koppenhágai ház ablaksorán piros muskátli cserepek,
behajló barkaágak, szipózó szederlevél a gyorsforgalmi út mellett.
az ablakkeret pedig: apró festőállvány, apró vászonról
a nagy összetett szem, az ultrahang egyenként kinéz:
a lombik fákból roppanó leveleket kis csomókba
szedi a festő, tavasszal elsárgult tenyerében pattannak
szét az első kemény rügyek:
ham bekap – mondja a képről néző párduc felé fordulva –
itt az Idő. a völgybe rohanó fekete párduc hátsó lábán
a casio óra csipogni kezd, súlyos csattanással kipereg
a keserű meggy a lomb szájából a földre.
íme hát beindul a Nagy Ventilátor ismét, s minden
nyitva felejtett ablakon át előrebuknak a függönyök.
a festő pedig lepöccinti felgyűrődött száraz
bőrdarabként az előbbi metaforát,
az utolsó idézett mondat előtt terpeszbe áll,
arrébb rúg egy követ,
valaki elmosolyodik valaki biccent.